

Prijateljstvo kot pojem, ki ga mnogi razlagajo kot ljubezen do svojega bližnjega, je pri vseh mojih preživetih mesecih in letih doživljanja tega dogodka izgubilo svoj pomen, potem pa zbledelo, kot zbledi sled črnila na dolgem pismu, ki ga nihče noče več prebrati. Grški filozofi povzdigujejo akt prijateljstva v višave, medtem pa lahko med vrsticami dobrih starih zgodovinskih dejstev preberemo, da je bila ljubezen do bližnjega v glavah velikih »mislecev« dobresedno ljubezen, ki se je končala – tudi med rjuhami. In ne glede na to, da se je v teh primerih večinoma šlo za razmerje med starejšimi moškimi in njihovimi »vajenci«, je misel o dobrem starem mirovnem odnosu med ljudmi pristala in se usidrala v današnji čas, kjer ima vsak sosed rad svojega soseda, če le oba poznata meje svojega ozemlja.

Resnično občudujem prijateljstva med moškimi. Ker so trdna. Vsaj kar se tiče obljub in samega odnosa. Moški uživajo v kaosu in zagovarjajo principe osnovne anarhije, ki jim omogoča, da ohranijo svoj samski stan kolikor dolgo je mogoče. Kaos odbija ženske, prijateljstvo pa ostaja zvesto, dokler ga ne prekine kakšna zvita, spogledljiva kača. Nikjer posebnih zamer, nikjer izražanja čustev, nikjer predolgih stavkov. Da moški ohranijo svoje dostojanstvo in se izognejo pogovoru na čustveni ravni, se odpirajo teme o nogometu, avtomobilih, o gradnji, o glasbi, o politiki. Mogoče bi lahko posploševali naprej, v nedogled, a je res, da je edina stvar, zaradi katere se moškemu posreči razdreti prijateljstvo, ženska, ki jo je nekega zgodnjega jutra srečal v diskoteki in se zjutraj zbudil z gospodovalno čarovnico – kar mu je potihoma zares všeč. Mogoče, ne vem. V bistvu, mi je vseeno. Ker se ve – prijateljstva, poznanstva med ženskami tvorijo zapleteno razmerje, v katerem se plete nešteto niti med neštetimi udeleženkami. Vsaka od teh niti ima drugačno zgodbo, ki se kasneje, v momentu, sproži v kačo z desetimi strupniki. Zato je ženskam težko, ko morajo selekcionirati med petimi ostalimi. Med petimi krastačami. Čeprav se pritožujejo, posebej jezikoslovci, da je Slovenski pravopisni slovar, izdan leta 2001, – poleg drugih napak- poln seksističnih stereotipov o ženskah, je verjetno logično sklepati, zakaj. Ženske v ogledalu moškega pisca kot zadnja smet na smetišču. Pa dobro, nismo vse krive, da smo take, kot (ni)smo.

Prijateljstva štejem kot odličja, ki mi jih je življenje pripelo na gola prsa. Sicer krvavim, od igle in vsega, a sem ponosna, ker nosim tako žlahtno priznanje, zarjavelo, propadlo, a častno. Še posebej sem ponosna takrat, ko me na kakšnem x koncertu, na povsem nepričakovanem kraju, v državi Sloveniji sreča »frendica« iz prejšnjih dni, ko sva risale na šolske klopi metuljčke cekinčke in sem ji, kot vsaka naivna oseba, dovolila prepisovati iz testa in celo, kadar je prijateljstvo terjalo svoje, ritolizniti v vse dostopne pore mojega telesa. Sicer verjetno nikoli nisva bili prijateljici, ne na način, ki pritiče takim odnosom, saj sem že zelo zgodaj ugotovila, da nekateri pač niso iskreni in dobrosrčni. Ampak vseeno, sem ponosna, ker me še vedno pozdravi, čeprav sva druga drugo obirale do obisti in kazale nasmeh s figo v dlaneh. Kjerkoli in kadarkoli naj bo, vedno pride pozdrav, ko se srečava, četudi to pomeni vsakič, ko trčiva na WC-ju ali pred pultom ali se pohodiva na svežem zraku. Mogoče pa nočem pozdravljati. Mogoče sem samo vljudna. Mogoče me pozdravi, ker se počuti krivo, ker sem ji sitna, in ji odzdravim, ker avtomatska dejanja (brez slabe vesti) obvladam. Včasih je tudi mene sram pozdraviti

znanca – verjetno zato, ker ne verjamem, da me bo spet spoznal.

Človek mora vedeti, kdaj ga drugi nehajo prebavljati in ga samo izplunejo. To sem ugotovila že zelo zgodaj. In čeprav sem bila v vrtcu med prvimi na igralih in sva skupaj z Mojco ali kdorkolim že presvetlile vse s svojo zmagovitostjo na visokem položaju, je bilo kasneje vedno nasprotno. Ali sem zapravila odnos sama, ali je bil kriva druga oseba, ali pa je konstelacija planetov po Emi Kurent terjala davek ter naložila krivico na mojo vest – je vseeno, je že šlo in je že bilo. Večinoma človek ocenjuje njemu simpatične osebe po videzu; sprva je to predvsem evolucijska posledica, ki omogoča posamezniku, da izbere partnerja. Kdor ni lep, je grd, in zato zaupati ljudem z očali, zaspanimi lasmi, obilno postavo, presuhimi nogami, rdečim nosom in ostalimi pomanjkljivostmi ni dobra stvar. Pri iskanju prijatelja vsekakor ne. Kdor sodi po postavi, je resda sodnik, a slab, če sodi knjigo po platnicah. Četudi nam razvoj nalaga nekatere zakonitosti, to še ne pomeni, da jih moramo upoštevati. Ali smo sposobni sprevideti resnično lepoto, je stvar nas samih in ... Dejstvo, da je prijateljstvo prava naložba, ni potrdljivo. Propad borze odnosov pride v človeškem življenju vsakih par dni. Ogroža sistem družbenih skupin, krha čustveno ravnovesje in te zadeve. Pekel so drugi, je rekel.